

զործողներին: Սկզբում այնքան շռայլեցինք,
իսկ այժմ բոլորովին դատարկ մնացինք
թատրոնից: — «պաս ու առղջ ու արին ոչինչ
չունի» ասում է ռամկական առաջը: Մեր
թատրօնը զեկավարում էին այնպիսի ան-
ձինք, որոնք առանց հայ թատրօնի էլ ո-
չինչ կարօտութիւն չեն զգայ, այլ աւելի
սիրով կը յաճախեն ռուսաց ներկայացում-
ները, հետեապէս նրանք շատ էլ չեին մտա-
ծում հայ թատրօնի մշտական գոյութեան
համար: Թո՞ղ ներուի ինձ ասել, որ մեր
զեկավարները թատրօնական բոլոր միջոցնե-
րը աւելի իրանց անձնականութիւններին
ծառայեցին, քան թէ ժողովրդի կրթու-
թեան նպատակին...

Ահա այդ ժամանակ մեր հարեւան վրացիները թատրօնական գործի մէջ ներկայացնում էին բոլորովին հակապատկերը մեր գործունէութեան։ Նրանք չունեին պատրաստի նշանաւոր գումար, չունեին մեր չափ միջոցներ, չունեին և շռայլ զեկավարներ։ Նրանք սկսեցին գործը փոքրից և աստիճանաբար հասան մեծութեան։ Ամեն կերպով աշխատեցին գրաւել թէ իրանց և թէ օտար ոյժերին, նրանց խրախուսեցին, օգնեցին և հետզշետէ գործը առաջ տարան։ Մինչդեռ մեր զեկավարները անձանօթ աշխարհի թունաւոր և ապահանգած կեանքի ներկայացնում էին բարոպատկանի կարող էր գտնել։

զայացուասթրով զգությորս և բժժացըին ժողովրդի ճաշակը, — մեր հարեւան վրացիները աշխատեցին ժողովրդին ներկայացնել նրա իրական կեանքի պատկերը, իր լաւ և վատ կողմերով, իր գովելի՛ և պախարակելի յատ կութիւններով: Մինչդեռ հայ ժողովրդի երեակայութիւնը թատրօնական բեմից ըստիպված էր թուչել դեպի անձանօթ ֆրանսիական աշխարհի երեսյթները, — վրացիների առաջ դրած էր մի հայելի, որի մէջ պարզ տեսնում էին իրանց կեանքի մանրամասնութիւնները, կամ այն աղքերի կեանքը, որոնց հետ վրացիները երկար ժամանակների ընթացքում յարաբերութիւն են ունեցած և ծանօթ են նրանց կեանքի հետ և հետկապէս կապ կայ իրանց և նրանց մէջ, կենցաղավարութեան տեսակէտից: Ժողովուրդը թատրօնը ի սրտէ կը սիրէ այն ժամանակ, երբ նրա մէջ կը տեսնէ իր կամ իր ծանօթ աղքերի պատկերները: Հայ ժողովուրդը ըլ սիրեց իր թատրօնը, որովհետօք երկարեց կապը ներկայացների թատրօնին, նկատելով որ վրացիները աւելի նպատակայարմար կերպով ձեռնարկեցին և շարունակում են թատրօնական գործը, քան հայերս: Ներկայում վրացիների թատրօնը գտնվում է իր զարգացման ճանապարհի վրա, իսկ հայ թատրօնին մեզ մնում է հոգեհանգիստ կատարել և մեր թատրօնական մասնաժողովի անդամներին էլ թղթէ արձանական ներ կանգնեցնել: Սա իմ զողմքը լուսութան եմ և „Մշակի“ միջնորդութեամբ ամենայն յարդանքով ողջունում եմ մեր եղբայր վրացիներին այդ յառաջադիմական գործը և անկեղծ սրտով ցանկանում եմ աւելի յաջողութիւն նրան: Այս անգամ վերջացնում եմ խօսքս, իսկ մի ուրիշ անգամ կաշխատեմ դարձեալ վերապառնալ այս հարյուն, և եթէ յարմար կը դատի նոյնպէս „Մշակի“ ընթերցողներին ծանօթացնել հաչակաւոր և ժողովրդին

ստանում փող մուշտարիններից և նշանակում հաշ-
ամատեաններում, նոյնպէս նրա ձեռքին էր մա-
զազինի բոլոր ծախքը գրիգորից հեռու աստի-
ճանաբար կանգնած էին մնացեալ գործակատար-
ները թւով չորս հոգի: Մեկը ոսկեզնների մօտ,
միւսը մի քանի քայլ հեռու սրանից մանուֆակ-
տուրայի ապրանքների թանկագին կտորների մօտ,
երրորդը և չորրորդը համեմատաբար էժանագին
ապրանքների կողմ: Աղա Մակարը ինձ հրամայեց
տեղ բունել սրանց բոլորի վերջում և պատսէիրեց
ամենավեշին գործակատարին, որ ինձ սովորեցնէ
առնտորդի եղանակը, այսինքն մուշտարինների
հետ խօսելու և գարվելու ձեր, չիթ կամ որիշ
կտորներ չափեալ առուեասո և ասն:

իսկ ինչ վերաբերում է այն սատանայի որը
ինձ հետ ըստից ներս ապրանք էր կրում, նա
կանքած էր զաստօյկայից դուրս դէպի զբան
գողմբ։ «Ուրեմն մի բան նկատել է իմ մէջ Մա-
կար աղան, որ հենց առաջին օրը ինձ իրաւունք
է տալիս մտնել զաստօյկայի ներսոյ մտածեցի
ես ևս նկատեցի զբան մօտ կանգնող պատահու-
թէմքի վրա դժոխութեան ժամիո և իսկոյն հաս-

կացայ, որ նա ինձ նախանձում էր: Իրիկնադիմին աղա Գուլամինանցը վերադառնալով շոկայից՝ հրամայեց մազապինը կողպել: Գործակատարները կատուի արագութեամբ կատարեցին նրա հրամանը և մի քայլում բոլորս դրառում շարլիցինը նրա շուրջը: Ես ամենայն կերպ աշխատում էի աղա Գուլամինանցի աչքին երևալ, նրա ուշաղութիւնը ինձ վրա պահել: Ո՞ի քանի պատառէրներ տալով նա առձակես ուստի կերը, կիսափայրենի ձախներով գոռում և բղաւում էին հրաւիրելով անցուղարձ անողներին էժան գներով զնել թարմ մրգելէնները: — Ակեք, այ անցնող ազաներ էժան եմ յօխում ախսուի թարմ սալորը, ֆունտը երկու լրպէկ, Փանար երկու կոպէկ—լստում էր մի կորիդի: — Այսուհեղ եկեք, ինձ մօտ վագիք, այ էանակին ապրանք սիրող աղքատներ, հասած թութ, Ծիկուն

բրածանօթ աւագակապետ „Քեօր-Օղլի“
սայի հետ, որ վրացիների թատրօնա-
խումբը նոյեմբերի 6-ին ներկայացրեց
բունու թատրօնում և որ ինձ առիթ
եց այս յօդուածը զրելու։ Կաշխատեմ
պէս իմ կարողութեան չափ տեղեկու-
ններ տալ վրացիների թատրօնական
ժի և այն ներկայացումների մտուն, ո-
ժամանակ պատիւ։ կունենամ ներկայ
վելու...»

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, 2 նոյեմբեր

մի քանի բարեկամների նամակներից տեսնում ենք, որ վիզում՝ Ղարաբիլսայում տաեր և շինական դատաւորները բնտիրներ։ Հարդեխն զարթել է, ուստի ի նկատի ունենալով սկան կեանքի համար այդ պաշտօնների կառավիճակը, թող ներփի ինձ հրապարակաւ, մի խօսք աօել հայենակիցներիս, իսկ «Մշա» որ համարակական խնդիրները պարզաբանմաք ամեն ժաման բարեկամների պատրաստ աստիճան իմ և ամեն բարեկամների պատրաստ աստիճան իմ, որ չի զանայ այս փոքրիկ նաև ես մի անկիւն շնորհելու։

լրագիւսան մի այնպիսի (զիւղերի հետ հա-
պել չէ կարելի), որ եթէ նա չունենաց մի
պակասում է ոստիկանութեան լուրջ ճայեցող,
թիւնը:

Ծոռապայշ յիշել, որ անցեալ տանուտէլների միայն երկուսը՝ որոնք բազդ ունեցան կարճ ժամանակով տանուտէրութիւն անել, գովելու արժանի են. զրանք են. պ. պ. Ա. Միլրզայեանց և Գ. Ա. Քուլեանց; Առաջինի արած ձառայութիւնը տղայոց դպրոցին և առաստանի գիւղի բարձրութիւններին լուսութանքուու: Ի դեպք է ասել, որ վաղ թէ ուշ վերը համար իր ցանկացածին, խակ թէ բարդը քըր յետածգի նրանից այդ բարիքները, դա գործիչների—տանուտէրների չնորհիւ է լիւտէրը լինելը, միայն եղած լինելու համար, գարծանք կոչելու արժանի չէ, այլ թէ հարկաւոր է և գործ. սա է, որ մարդու անմահ է կացուցանում: Տանուտէրը մի ջ հասարակութեան վկուս լինելով, մեծ ականութիւններ ունի կատարելու. ժողովրդի ած ներկան և ապագան արթուն տանուտէրունիւթիւնից է կախված. «գործք քո գրեց» ահաւ անետարանի այն իմաստութեանը, որ ասել է մեզ մեր երկնալին որը. ուրեմն, մեզանից ամեն մի գործող եթէ այլ նախառաստէթեանը հայտառութեանը:

Տ. Ակէք, թառաշ առէք, այ խելք ունեցող
ններ—գուռում էր միւսը:
Դ ծախողի գոռոցը անհետեանք չը մնայ.
առեցի, որ փայտի վրա յենլով մօտե-
նիսն մի միջահասակ մարդ, որի բոլո-
գիրմակած մազերը և դանդաղ քայլափոխու-

հաստատում էին, որ ահա այսօր, վաղը
մտնի գերեզման։ Ծերունու երկար և դժ-
բուսած թիմերը խառնվելով բաժակակա-
րութի հետ, բոլորովին ծածկել էին նրա
պուրի բերանը. Նրա զեմքը գունաս էր
մի անշունչ զիակի կերպարանք, աչքերը
և խորը փոսերի մէջ թաղված։ Ես նկա-
յդ մարդու կերպարանքի վրա մի տեսակ
պիտ, մի ժպիտ, որ բացի ծերունական
անքի դժգոհութենից արտայայտում էր
անդաշարելի վշտեր։ Ես վերջնուում
դամ ևմ առիթ ունեցել այդ տեսակ ժը-
նկատել միայն այն մարդկանց դէմքե-
որոնք իրանց կուրծքի տակ թագցրած
անր և մաշող ցաւեր, որոնք տարիների
ում տանջվում, հալվում են այդ ցաւերի
ներքոյ չունենալով հնար գէթ երբեմն
նել իրանց կուրծքը, գուրա թափելով
ոզուի արտայալտութեամբ։

սր գալիք էր մեր աջ կողմից և որպէս վաճառվին մօտենար, հարկուոր էր նաև սղա Գուլամենանցի դէմ, որը զնում էր, սսացի, ինձանից մի քանի քայլ առաջ: Օքնես տէր—ասաց աղա Գուլամենանցը ձեռքերը պարսկական ձևով զնելով կուրծքին: —Ասաւուծ օքնի, աղա Մակար, պատասխաննց

